

num, mis temmale todí, olli, et temma omma naene tõeõste surnud olli! sest se õnneto hing, ei jõudnud omma nõdra ihho rammo pârrast, sedda suurt kurwastust, sûddame hâdda, ja waewa wâlja kanda. Nenda olli nûud se noor titte-emma, úks kûlm surnokehha; agga ommeti kustus temma selle rômo tundmissega, et mees ellab.

Kui suur olli mehhe kurbtus, et temma armas naene, kes omma ello temma ossemele andis, temmast olli lahkinud, ei jõua úkski keel üles râkida. Tal ei olnud mitte kurwastust, waid otse wallo, mis temma sellepârrast tundis. Ta tahtis mitto korda ommale otsa peale tehha, agga se ainus laps, mis Jummal neile andis, piddas tedda ellus.

Pârrast râkis temma saggedaste, kuida temma surma minnestusses olnud, kuida temma keik olli kuulnud ja kui ühhe uddo läbbi nainud, mis temma ümber olli sündinud ja mis sûddame hâdda temma seal olli tunda saanud. Temma râgib nenda:

24 tundi, olli keik minno ihho krampi hai-

gusega kange ja hingeto, kui pu, kus ma paljast kuulsin, näggin ja wallo tundsin. Selle ollemisse sees on innimenne pealt nähha, surnud. Temmal ei olle mitte sedda jõudo, et ta sõrme otfa ligutaks, egga silmagi pilgutaks, waid keik on, kui ühheks wallatud: Ma tunsin, et arst mo kâe soni katsus; agga mo ellust arro ei sanud. Kaks korda todí peegel mo su ette ja katsuti, kas piddi piisutki ouro flasi peale heitma, ja ma isse katsusin keigest wâest neile märki anda, agga ei sanud ennast ligutada. Nûud kuulsin, kui arst ütles: „Temma on tõeõste surnud!” ja se leikas mo sûddamest läbbi, mõtteldes, et nad mind ellusalt mahha matwad! Muid olli minno meel ja mõistus ni selge, et ma keik árrateadsin, omma armfa naese peale mõtlesin ja sõvisin, et ta tulleks ka mind armastama ja rapputama, et ma sest hâddast lahti saafsin. Ta hinge aur tooks muulle ello? Keiki nâân ja kulen minna, agga tedda mitte? Miks ma ei nâe tedda? Ma osleksin tedda hûudnud, agga ma ei woinud mitte; ta osleks mind peâstnud.